

EL VOL

Tot anava bé, fins que em vaig adonar que un dels motors de la nostra avioneta no funcionava correctament. Jo i el Pol, el meu copilot, vam començar a comprovar tota la instrumentació, com de reglament, per verificar l'origen de l'avaría, quan des del mateix motor va començar a sortir fum. Era molt dens i negre. No aconseguíem trobar l'avaría de cap manera. De cop hi va haver una explosió, i el fum es va transformar en flames. La càrrega que transportàvem, des de Singapur fins a Medellín, tenia molt valor per als nostres clients i no podíem permetre'ns un fracàs. La càrrega havia d'arribar a destinació de qualsevol manera. Estàvem perdent quota molt ràpidament, així que vam decidir consultar el mapa per verificar on podríem fer un aterratge d'emergència i ens vam adonar que estàvem arribant just a la banya d'Àfrica, Somàlia, un dels pitjors països on haguéssim volgut aterrar amb una càrrega tan delicada com la que transportàvem.

Teníem dues opcions: intentar aterrar per salvar l'avió i la càrrega, organitzar un altre vol i finalitzar l'entrega, amb el risc que alguna guerrilla ens atacés, o arriscar-nos i seguir el vol fins a Colòmbia amb un sol motor. Estàvem a menys de la meitat del viatge amb molt oceà per sobrevolar encara, així que vam decidir aterrar en un petit aeroport a uns dos-cents quilòmetres sud-oest de la nostra posició, al límit entre Somàlia i Kenya. Vam comunicar la nostra situació a la torre de control i la possibilitat que l'aterratge pogués tenir algun problema a causa del motor en flames. De totes les maneres ens van assegurar que estaven preparats per solucionar qualsevol tipus d'emergència. Vam començar els procediments de descens, vam reduir la velocitat per efectuar un viratge al més suau possible cap a l'alineació amb la pista, vam estendre les solapes i vam baixar el tren d'aterratge.

Tot semblava anar perfectament, quan de cop hi va haver una segona explosió en el motor avariats, que va provocar una desalineació de l'avió i un canvi important en l'angle de descens que, a la quota en què estàvem, significava una cosa sola: precipitar-nos. Ens quedava només una opció per sortir amb vida de l'avió: tirar-nos amb el paracaigudes. Vam córrer cap a la porta posterior cordant-nos les cintes de l'arnés i fent-nos espai entre les caixes de la càrrega. Vam trigar més del compte per arribar a la porta, ja que estava bloquejada per culpa de la segona explosió, i, quan ho vam aconseguir, el Pol es va tirar sense pensar-s'ho dues vegades. Vaig mirar cap a la cabina, i veia la terra apropar-se a una velocitat indescriptible. Vaig fer una respiració fonda, i vaig despertar-me.

Davide